

Arrest

nr. 247 804 van 20 januari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2020 inzake de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 2 juni 2020, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekster de echtgenote is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om

internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 5 maart 2019 en hebben zich er vluchteling verklaard op 18 maart 2019.

2.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 23 augustus 2019 en op 22 januari 2020.

2.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 30 april 2020 aangetekend verzonden.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. E. A., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op (...) in de stad Porlamar, gelegen op Isla Margarita in de deelstaat Nueva Esparta. U bent opgegroeid in de gemeente García, gelegen op Isla Margarita. Vanaf uw zestien jaar woonde u in urbanización Vista Bella in Porlamar. Van 2009 tot 2014 studeerde u voor industrieel ingenieur aan het Instituto Universitario Politécnico Santiago Mariño (IUPSM) in Porlamar. Van december 2014 tot juli 2017 was u werkachtig als analist arbeidsveiligheid voor de supermarktketen Sigo. Om uw inkomen aan te vullen, verkocht u samen met uw moeder arepas. Later kocht en verkocht u smeermiddel voor auto's. Midden 2017 trok uw partner, J.(...) A.(...) A.(...) G.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), bij u en uw moeder in. Op (...) 2017 zijn jullie officieel gehuwd. Samen hebben jullie een zoon en dochter die in België werd geboren. Uw echtgenote heeft nog een zoon uit een vorige relatie.

Tijdens uw studententijd werd u lid van de oppositiepartij Voluntad Popular. U nam toen deel aan protesten tegen het gebrek aan basisvoorzieningen. Ook uw echtgenote registreerde zich als lid van Voluntad Popular. Na uw studies groeide uw activisme binnen de partij. Samen met uw echtgenote en drie andere personen, organiseerde u binnen uw gemeenschap, urbanización Vista Bella, informatieavonden. U vertelde de mensen over hun rechten, bij wie ze terecht konden voor klachten en hulp, motiveerde hen om deel te nemen aan de verkiezingen en antiregeringsmarsen en organiseerde ook zelf protesten. U ging tevens van deur tot deur in uw buurt om informatie te geven over de geplande marsen en hun doel. Al die informatie en gespreksonderwerpen verkreeg u van Y.(...) F.(...), lid van Voluntad Popular en afgevaardigde in de Asamblea Nacional voor Nueva Esparta, met wie u nauw contact onderhield.

Op 28 juni 2017 kwam u rond half elf à elf uur 's avonds thuis. Toen u de poort opende om uw moto weg te zetten, kwamen er vier mannen op u af. Ze behoorden tot een colectivo, een gewapende burgerbeweging gelinkt aan het Chávez-regime, naar u meent de Tupamaros. Ze grepen u vast. Omdat u zich verzette, sloegen ze met een pistool op uw hoofd. U begon te roepen naar uw vrouw en moeder die binnen waren. De mannen scholden u uit voor yankee en zeiden dat u van de oppositie bent. U zei dat u zich inzette voor de vrijheid van Venezuela en dat u een regering wil die uw land steunt, waarop ze u begonnen te slaan. Ook uw moeder en echtgenote werden vastgenomen en uitgescholden. De mannen zeiden dat u moest stoppen met het organiseren van infoavonden en marsen. Ze dreigden ermee u te doden als u hen niet zou gehoorzamen. Hierna gingen ze weg. U en de andere familieleden gingen voor verzorging naar het dichtstbijzijnde gezondheidscentrum. Vervolgens gingen jullie naar het huis van uw schoonouders. De dag nadien dienden jullie 's ochtends klacht in bij de politie maar de politie kon geen bescherming garanderen. Uit angst te worden gedood, besloot u Venezuela te verlaten. U gaf uw ontslag op uw werk en nam contact op met een vriend die in Peru woont.

Op 2 augustus 2017 heeft u Venezuela alleen verlaten. Uw gezin bleef achter bij uw schoonouders daar de aanval enkel tegen uw persoon was gericht. Via Colombia en Ecuador reisde u naar Peru, waar u toekwam op 5 augustus 2017. U had er allerhande jobs. Op 20 november 2017 reisde u via Ecuador naar Colombia, waar u zich installeerde in Cali. U ging er aan het werk als autowasser. Een paar

maanden later besloot u evenwel terug te keren naar uw land. Uw zoon was geboren in december 2017 en daarnaast wilde u uw strijd tegen het regime verderzetten. Uw familie had u laten weten dat de situatie veilig genoeg was voor u om terug te komen. Op 19 februari 2018 reisde u van Colombia terug naar Venezuela, waar u de volgende dag aankwam.

U verbleef eerst bij uw schoonouders maar na een viertal maanden keerde u samen met uw gezin terug naar jullie huis in Vista Bella. Stillaan begon u ook terug campagne te voeren voor Voluntad Popular maar niet meer zo actief als voordien. Op 23 januari 2019 waren u, uw vrouw en de zoon van uw vrouw, J.(...) G.(...), met de moto onderweg naar een protestmars. Net buiten de urbanización kwamen er twee moto's aangereden waarop drie personen zaten. Ze droegen maskers en waren in het zwart gekleed. Ze zeiden dat u niet had geleerd wat ze u vorige keer hadden gezegd, hoewel ze u toen hadden gewaarschuwd, vroegen waarom jullie de oppositie steunen en noemden u weer yankee. Weer zei u dat u vocht voor de vrijheid van uw land. Plots stampte één van de mannen met zijn voet op het stuur van jullie moto. U verloor de controle en jullie vielen. De mannen lachten en dreigden er weer mee u de volgende keer te vermoorden, waarna ze wegreden. Jullie werden geholpen door omstaanders. De Guardia Nacional Bolivariana (GNB) kwam ter plaatse. U vertelde hen dat colectivos het ongeval hadden veroorzaakt. De agenten zeiden niet meer dan, "aah, colectivos", en gingen weer weg. Jullie gingen voor verzorging naar het ziekenhuis en deden daarna aangifte van het incident bij de politie. Hierna gingen jullie naar het huis van uw schoonouders. Daar namen jullie de beslissing om Venezuela definitief te verlaten. Op 26 januari 2019 gingen uw vrouw en kinderen naar het huis van een tante in Cariaco, gelegen in de deelstaat Sucre. Uzelf bleef langer in Porlamar om alles in orde te maken voor een definitief vertrek. Op 22 februari 2019 vervoegde u uw gezin in Cariaco. Op 28 februari 2019 vertrokken jullie naar de grens met Colombia. U wilde niet via de luchthaven in Venezuela vertrekken uit angst dat de dienst migratie u daar zou tegenhouden en arresteren omdat u een opposant bent.

Op 1 maart 2019 bereikten u, uw echtgenote en jullie kinderen Colombia. Op 4 maart 2019 vlogen jullie vanuit Bogota naar België via een tussenstop in Madrid. Op 18 maart 2019 dienden jullie hier samen met een neef van uw echtgenote, R.(...) D.(...) J.(...) A.(...) Q.(...) (CGVS (...); O.V. (...)) die problemen had in Venezuela vanwege zijn werk als politieagent, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar uw land vreest u opgepakt of gedood te worden omwille van uw steun aan de oppositie. U vreest tevens dat uw gezin iets zal overkomen. Uw echtgenote haar broer, E.(...) J.(...) A.(...) G.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), en nicht, R.(...) E.5... A.(...) Q.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), werden hier erkend als vluchteling. In België ontvingen jullie via het Instagramaccount van uw echtgenote in januari 2020 doodsbedreigingen.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenote volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenote en twee zonen; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw ingenieurskaart; de geboorteaktes van jullie drie kinderen; de online registratie van u en uw vrouw bij Voluntad Popular; foto's van twee attesten van Voluntad Popular, ondertekend door Y.(...) F.(...), waarin wordt bevestigd dat u en uw vrouw actieve leden zijn van de partij (d.d. 20/01/2019); vijf medische attesten (d.d. 28/06/2017; 23/01/2019); de twee klachten die jullie hebben neergelegd bij de politie (d.d. 29/06/2017 en 23/01/2019); acht foto's van een betoging in Pampatar waaraan u en uw echtgenote hebben deelgenomen; twee foto's van de verwondingen van de zoon van uw echtgenote, J.(...) G.(...), die hij zou hebben opgelopen tijdens het incident van 23 januari 2019; twee foto's van uw verwonde knie; en vier printscreens van een dreigbericht afkomstig van een Instagramprofiel met de naam 'a.(...)', PSUV is de regeringspartij in Venezuela, dat werd verstuurd naar het Instagramaccount van uw vrouw (d.d. 14/01/2020). Daarnaast toonde uw echtgenote tijdens het tweede onderhoud een commentaar van a.(...) op een Instagramfoto van jullie tijdens een protestmars (d.d. 13/01/2020) en likes van publicaties op haar account door 'd.(...)', het Instagramaccount van Y.(...) F.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij het politiek profiel van u en uw echtgenote. U stelde dat u zes jaar lid was van de oppositiepartij Voluntad Popular (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11), zoals aangegeven in de neergelegde attesten van de partij (zie stuk 7). Gevraagd wanneer u lid bent geworden van de partij, kwam u tijdens het eerste onderhoud niet verder dan te stellen dat u toen aan de universiteit studeerde (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11). Tijdens het tweede onderhoud gaf u aan dat u en uw echtgenote zich samen als lid bij de partij hebben geregistreerd in 2013 in Santa Ana, gelegen in de gemeente Gómez in Nueva Esparta (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4-5). Aan uw echtgenote gevraagd in welk jaar ze lid werd van de partij, antwoordde ze dat jullie al zes jaar lid zijn van Voluntad Popular (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5). Opnieuw gevraagd in welk jaar ze lid werd, repliceerde ze dat ze rond 2014 lid werd, om hierna te stellen dat het rond 2015 was (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5). Aan uw echtgenote gevraagd wanneer u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde ze dat u net als haar lid bent sinds 2016 maar dat u al zeven of acht maanden voor haar lid werd (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Erop gewezen dat ze sprak over 2014, 2015 en 2016 en om verduidelijking gevraagd, besloot ze dat ze lid werd van de partij in 2016 (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Ze gaf aan dat jullie zich toen lieten registreren in Santa Ana (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.6). Dat uw echtgenote zonder twijfel stelde dat ze zes jaar lid is van de partij, zoals aangegeven in de attesten, maar dan volledig in de mist ging toen haar werd gevraagd naar een jaartal, wijst op het ingestudeerde karakter van jullie relaas.

Haar voorts geconfronteerd met uw verklaring dat jullie zich in 2013 samen waren gaan registreren bij de partij, herhaalde ze dat jullie al zes jaar zijn ingeschreven bij Voluntad Popular en gaf dan aan dat u al lid was in 2013 toen u nog studeerde, maar dat u toen nog geen schriftelijk bewijs daarvan had, dat zij zich in 2016 is gaan laten registreren en dat u daar toen ook een schriftelijk bewijs kreeg van uw lidmaatschap (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Op vraag van jullie advocaat werd op het einde van het tweede onderhoud nogmaals aan uw echtgenote gevraagd wanneer jullie lid werden van Voluntad Popular. Ditmaal verklaarde ze dat u zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2015, en dat zij ook zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2014 (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11). Vervolgens veranderde ze haar verklaringen weer en stelde dat u al eerder actief was bij de 'redes populares' van Voluntad Popular toen u aan de universiteit studeerde maar dat zowel u als zij pas in 2014 officieel lid werden (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11). Uw echtgenote gaf aan dat u toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11). Gevraagd waarom ze eerder dan heel de tijd over 2016 sprak, gaf ze als uitleg dat ze in de war was en verkeerd telde (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor haar opeenvolgende ernstige tegenstrijdige verklaringen.

U erop gewezen dat uw vrouw eerst had verklaard dat jullie lid waren geworden in 2016 en vervolgens sprak over 2014, waar u aangaf dat jullie zich in 2013 lieten registreren, repliceerde u niet te weten waarom ze dat zei en verwees u naar de attesten van Voluntad Popular waarin staat te lezen dat jullie er al zes jaar in zitten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). Ter verduidelijking gevraagd of u erbij blijft dat jullie zich in 2013 lieten registreren, beaamde u dat (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). U er tevens op gewezen dat uw vrouw – in tegenstelling tot uw verklaringen – had gesteld dat u niet meer aan het studeren was toen u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde u dat zij degene moet geweest zijn die toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16-17).

Dat uw echtgenote dermate incoherente verklaringen aflegde betreffende jullie lidmaatschap van Voluntad Popular, die dan ook nog eens volledig in strijd zijn met uw verklaringen daarover, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van jullie registratie bij de partij.

Volgens uw verklaringen nam u al sinds 2013 - 2014, zijnde uw studententijd, deel aan antiregeringsprotesten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4). Het laatste protest waaraan u zou hebben deelgenomen, vond plaats op 5 januari 2019 (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4). Gevraagd aan hoeveel marsen u zo heeft deelgenomen in Venezuela, repliceerde u dat het er jaarlijks zo een twintig- à dertigtal waren (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.16 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5). Ook uw echtgenote stelde aan verschillende protesten te hebben deelgenomen, zijnde twintig of dertig in het totaal (CGVS (...)B, d.d. 23/08/2019, p.9-11 en CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.7-8). Jullie legden evenwel foto's neer van maar één enkele protestmars in Pampatar waaraan u en uw echtgenote hebben deelgenomen (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7-8 en zie stuk 10). U kon de betoging niet situeren in de

tijd en gevraagd waarom jullie toen op straat kwamen, antwoordde u vaag dat het tegen de dictatuur was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). U stelde dat iemand u deze foto's had doorgestuurd (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). Volgens jullie verklaringen werd de telefoon van uw vrouw waarop andere foto's stonden, gestolen en was die van u stuk (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.26 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8 en p.12). Daar u en uw echtgenote verklaarden al jarenlang lid te zijn van Voluntad Popular, aan tientallen marsen te hebben deelgenomen en de initiatiefnemers te zijn geweest van talrijke politieke activiteiten binnen jullie gemeenschap Vista Bella, mag het evenwel verbazen dat jullie niet aan meer fotomateriaal over jullie politiek activisme konden geraken. Het gebrek hieraan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie beweerde politieke profielen.

Verder roept het vragen op dat u geen namen kent van andere lokale coördinatoren van de 'redes populares' van Voluntad Popular in andere buurten in Porlamar (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U herhaalde steeds dat u enkel samenwerkte met volksvertegenwoordigster Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U stelde dat u de andere lokale leiders wel tegenkwam en begroette maar dat jullie zich niet aan elkaar voorstelden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7), wat bedenkelijk is gezien al de jaren dat u actief zou zijn geweest binnen de partij. Volgens uw verklaringen ontving u de informatie die u doorgaf in uw gemeenschap via WhatsApp, e-mail of sms van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.24). U heeft evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd betreffende dat jarenlange contact met Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7). U sprak enkel over Instagramposts van uw echtgenote die werden geliket door het account van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7 en p.15). Uw echtgenote toonde deze likes op haar account (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4). Het betreft publicaties over Y.(...) F.(...) zelf (zie stuk 14). Deze likes zijn evenwel geenszins een bewijs van jullie beweerde nauwe samenwerking. U stelde voorts dat u uw telefoon waarop de WhatsAppberichten en sms'en van Y.(...) F.(...) stonden, niet meer heeft en dat u al uw e-mailbestanden heeft verwijderd om problemen te vermijden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7-8). Het is evenwel weinig aannemelijk dat er helemaal geen spoor meer zou zijn van de beweerde communicatie tussen u en Y.(...) F.(...).

Ter zake dient nog worden opgemerkt dat er in de twee attesten van Voluntad Popular, ondertekend door Y.(...) F.(...), staat te lezen dat u en uw echtgenote actief waren in de jongerenstructuur van Voluntad Popular, zijnde 'Juventudes VP' (zie stuk 7). Uw echtgenote gaf tijdens het eerste onderhoud kort aan dat u een lokale leider was van de jeugd van Voluntad Popular (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.8). U gaf aan dat u lokale coördinator was in uw gemeenschap Vista Bella. U heeft evenwel nooit aangehaald dat u zich specifiek inzette voor de jeugd. Deze incoherentie zet verder vragentekens bij uw beweerde activisme.

Voorts dient er nog opgemerkt te worden dat u van G.(...) D.(...) F.(...), gemeenteraadslid van de gemeente Maneiro in Nueva Esparta en gemeentelijke coördinator van Voluntad Popular, nog nooit had gehoord (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.15). U weet dat J.(...) B.(...) M.(...) de regionale verantwoordelijke is van Voluntad Popular in de deelstaat Nueva Esparta maar u kon verder niets over hem vertellen (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6 en p.15). U kon het CGVS niets vertellen over zijn achtergrond en u bleek niet op de hoogte van zijn aanhouding door het regime in februari 2019 (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.15). Het mag verbazen dat u daar als zijnde lokale coördinator van Voluntad Popular in Nueva Esparta, niets over heeft vernomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen, kan er dan ook danig getwijfeld worden aan jullie beweerde politiek activisme voor Voluntad Popular in Venezuela. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_

veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft de door jullie aangehaalde problemen met de colectivos omwille van uw beweerde rol als lokale coördinator voor Voluntad Popular, heeft het CGVS eveneens verschillende bedenkingen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo roept het vooreerst vragen op dat hoewel jullie aangaven dat zowel u als uw echtgenote politiek actief waren in Venezuela, de colectivos tijdens de aanval van 28 juni 2017 enkel u verweten een opposant te zijn. Aan uw echtgenote werd niets gezegd over haar beweerde politieke activiteiten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). Uw echtgenote stelde dat dat ook de reden was waarom u toen alleen naar Peru was gereisd, terwijl zij en haar zoon achterbleven in Venezuela (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). Gevraagd hoe ze wisten dat u de oppositie steunt, stelde u dat iedereen in de wijk u kent en dat je binnen de wijk zowel voor- als tegenstanders hebt van de regering (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9). Het mag dan ook sterk verbazen dat moest u effectief in het vizier zijn gekomen van de regeringsaanhangers, uw echtgenote de dans zou ontspringen. Jullie verklaarden immers dat ze samen met u en drie andere leden van Voluntad Popular de activiteiten van de partij in Vista Bella begeleidde (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8-9 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7).

Verder is het bedenkelijk dat u Venezuela een paar dagen na de eerste aanval van 28 juni 2017 verliet uit angst om gedood te worden maar dat u dan wel in februari 2018 naar Nueva Esparta terugkeerde en er weer politieke activiteiten aanvatte (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.20-21 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.11). U stelde dat u wilde terugkeren omdat uw zoon net was geboren en omdat u de strijd voor uw land wilde verderzetten (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.20-21 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.11). Volgens uw verklaringen hadden de buurtbewoners bovendien bevestigd dat er geen colectivos meer rondhingen bij jullie woning (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.20-21 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.11). Wat er ook van zij, het feit dat u bent teruggekeerd naar uw land, ondermijnt de door u aangehaalde vrees om gedood te worden omwille van uw verklaarde steun aan de oppositie.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tussen uw terugkeer naar Venezuela in februari 2018 en het tweede incident in januari 2019, helemaal geen problemen heeft gekend. Gevraagd hoe het kwam dat u bijna een jaar na uw terugkeer terug in het vizier was gekomen van de colectivos, kwam u niet verder dan te stellen dat het was omdat u met politiek bezig was in uw zone (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13). U erop gewezen dat u al langer terug politiek actief was, repliceerde u dat u altijd goed in het oog hield

of u werd achtervolgd en voegde daaraan toe dat de daders u die dag buiten uw buurt aan het opwachten waren (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor het bedenkelijke verloop van de door u beweerde vervolgingsdaden. Dat u maandenlang geen problemen kende, om dan plots weer gevisieerd te worden door colectivos die u herinnerden aan de aanval van anderhalf jaar eerder, roept ernstige vragen op.

Ten slotte is het wel zeer toevallig dat de attesten van Voluntad Popular, ondertekend door Y.(...) F.(...), op 20 januari 2019 werden opgesteld, zijnde drie dagen vóór de beweerde aanval door de colectivos omwille van jullie politiek activisme (zie stuk 7). U stelde dat er op 20 januari een hertelling werd uitgevoerd van de leden van de partij en dat jullie naar aanleiding daarvan de attesten verkregen (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.12). De attesten zijn evenwel duidelijk opgesteld om voor te leggen aan derden als bewijs van jullie beweerde activisme en problemen en hebben aldus een gesolliciteerd karakter. Ter zake dient er eveneens op gewezen te worden dat de paspoorten van uw echtgenote en haar oudste zoon werden uitgereikt op 21 januari 2019 (zie stuk 1), twee dagen vóór de beweerde aanval, evenzeer een toevallige timing. Deze 'incidentele' samenloop van omstandigheden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen zet jullie asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U en uw echtgenote zijn er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie voor jullie komst naar België vervolgd zijn geweest door de colectivos die banden hebben met de Venezolaanse overheid. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stonden van de colectivos en de Venezolaanse overheid, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie eventuele beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Voorts verklaarden jullie nog in België doodsbedreigingen te hebben ontvangen via het Instagramaccount van uw echtgenote (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.3-4, p.17 en CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.3-4). Jullie legden vier printscreens neer van berichten van a.(...) die op 14 januari 2020 werden verstuurd (zie stuk 12). Daarnaast toonde uw echtgenote tijdens het tweede onderhoud een commentaar van a.(...) op een Instagramfoto van jullie tijdens een protestmars – dezelfde als degene die jullie op het CGVS hebben neergelegd – die op 13 januari 2020 werd gepubliceerd (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.3-4). Uw echtgenote gaf aanvankelijk aan dat jullie niet hadden geantwoord op het dreigbericht, dat jullie daar niet op wilden antwoorden (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.3). Uit de printscreens blijkt echter dat jullie wel degelijk een repliek hebben geboden (zie stuk 12). Later tijdens het tweede onderhoud veranderde uw echtgenote haar verklaringen en stelde dat ze wel had geantwoord op dat bericht, op aanraden van u (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.12). Deze incoherentie zet vraagtekens bij de authenticiteit van de dreigementen.

U toonde het hele gesprek ook op het einde van het tweede onderhoud (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.17). Gevraagd of u dat gesprek zelf helemaal heeft bekeken (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.17), moest u toegeven van niet. Ook uw echtgenote leek de volledige communicatie van a.(...) van 14 januari 2020, niet te hebben gelezen (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.12). Jullie gebrek aan interesse hieromtrent, roept verder vragen op.

Verder dient er opgemerkt te worden dat wanneer u werd gevraagd of dat de eerste keer was dat jullie zo een dreigbericht hadden ontvangen, u repliceerde dat er voordien nog enkele werden gestuurd maar dat uw vrouw die is kwijtgespeeld, dat ze niet de moeite had gedaan om die bij te houden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.3-4), wat geenszins een logische uitleg is daar alles automatisch wordt opgeslagen op een Instagramaccount. U meende zelfs dat u dacht dat het niet pertinent was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4). Dat u deze beweerde berichten niet belangrijk achtte, staat in schril contrast met de door u voorgehouden vrees. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat uw echtgenote aangaf dat er behalve het bericht van 14 januari 2020, geen andere dreigberichten meer werden gestuurd naar haar account (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.4). Jullie tegenstrijdige verklaringen hierover, ondermijnen verder de authenticiteit van de berichten. Bovendien kunnen dergelijke Instagramberichten gemakkelijk in scène worden gezet en is de bewijswaarde ervan op zich al relatief. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het Instagramaccount van uw echtgenote waarop ze haar steun betuigt aan Voluntad Popular, pas na aankomst in België werd aangemaakt. De eerste foto dateert van mei 2019 (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.4). Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen wordt er geen geloof gehecht aan de beweerde bedreigingen in België vanuit overheidshoek.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie eventuele beperkte steun aan de oppositie in jullie land.

Verder vertelde uw echtgenote nog over haar broer G.(...) J.(...) A.(...) G.(...) die werkzaam was als politieagent bij het gemeentekorps en op 25 juni 2015 werd gedood door twee leden van de Tupamaros uit wraak omdat hij hen eerder had gearresteerd voor wapenbezit (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.10-11). Volgens de verklaringen van uw vrouw werden de daders vrijgelaten (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.10). Uw echtgenote wilde deze gebeurtenis enkel vermelden om aan te tonen dat de Tupamaros iedereen aanvallen en niet worden gevangengezet (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.10-11). Uit deze feiten die dateren van 2015, blijkt evenwel geen vrees voor vervolging in jullie hoofde.

Uw advocaat haalde op het einde van het tweede onderhoud van uw echtgenote aan dat jullie heel moe waren die dag omdat jullie dochter was gehospitaliseerd vanwege een virus en jullie drie nachten niet hadden kunnen slapen (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.12-13). Ze meende dat jullie onduidelijke verklaringen betreffende jullie lidmaatschap van Voluntad Popular en de dreigberichten die jullie in België hadden ontvangen, daaraan te wijten waren (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.12-13). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat het onderhoud van u en dat van uw echtgenote zonder problemen is verlopen en dat als er iets niet helder was, er steeds om verduidelijking werd gevraagd, zoals ook uw advocaat overigens aangaf (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.12). Dat jullie moe zouden zijn geweest, is dan ook geen verschonende uitleg voor voornoemde incoherenties.

In het begin van het tweede onderhoud stelde u voorts dat de tolk zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet neutraal gedroeg. U had de indruk dat ze meer vroeg dan werd gezegd door de ambtenaar (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.3). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat het enkel een gevoel is dat u had dat geen weerslag vindt in het verslag van het onderhoud. Gevraagd naar concrete problemen, repliceerde u dat u de notities van het eerste onderhoud niet had ontvangen en dat u aldus niet met zekerheid kan weten of er zaken verkeerd werden vertaald. U en uw echtgenote vroegen om kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden van 23/08/2019 en van 22/01/2020. Deze kopieën werden jullie ter kennis gebracht op 08/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van jullie of jullie advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over jullie verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat jullie zich in een situatie van afzondering bevinden die jullie verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over jullie verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om jullie de mogelijkheid te bieden jullie eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. Jullie kunnen dus alle opmerkingen maken die jullie nuttig achten in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft ten slotte uw verwijzing naar uw economische situatie en het gebrek aan medische voorzieningen in Venezuela (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16), dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient opgemerkt te worden dat jullie in Venezuela steeds een woning hebben gehad. Jullie zijn beiden universitair opgeleid en waren beiden werkzaam bij de supermarktketen Sigo. U gaf uw ontslag

in juli 2017 omdat u naar Peru ging vertrekken en uw vrouw gaf haar ontslag begin 2018 omdat ze net was bevallen van jullie zoon. Na uw terugkeer verkocht u samen met uw moeder arepas en later startten jullie een handel in smeermiddel voor auto's. Uw moeder houdt zich heden ten dage nog steeds bezig met dat werk (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p. 5-8; CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4-5 en CGVS (...)B, d.d. 23/08/2019, p.4-6; CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door jullie neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Jullie paspoorten, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw ingenieurskaart en de geboorteaktes van jullie drie kinderen, bevatten enkel identiteitsgegevens en informatie over uw werk, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de attesten die jullie hebben afgedrukt van de website van Voluntad Popular ter bewijs dat jullie geregistreerde leden zijn (zie stuk 6), dient er opgemerkt te worden dat eender wie met een Venezolaanse identiteitskaart op eender welk moment zich online kan registreren als lid van Voluntad Popular, zonder bijkomende controle (zie <http://voluntadpopular.com/index.php/activismo>), en dat het aldus geenszins een objectief bewijs is van jullie activisme. Wat betreft de vijf neergelegde medische attesten betreffende de verzorging die u, uw vrouw en zoon hebben gekregen na de incidenten van juni 2017 en januari 2019, dient er opgemerkt te worden dat u zelf verklaarde dat er in de attesten niet wordt aangegeven wat er exact was gebeurd op die data, zijnde door wie jullie waren aangevallen, hoe en waarom (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9-10 en p.14). Aldus zijn de documenten geenszins een bewijs voor de door u beweerde omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen. Hetzelfde kan worden gezegd over de foto's van de

verwondingen die u en J.(...) G.(...) zouden hebben opgelopen nadat een colectivo jullie moto omver had geduwd. De twee klachten die jullie hebben neergelegd bij de politie (zie stuk 9), zijn een louter neerschrijven van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en ook daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het verzoek om internationale bescherming van de neef van uw echtgenote werd eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de broer van uw echtgenote en haar nicht, dient er opgemerkt te worden dat elk verzoek individueel wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van A. G. J. A., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op (...) 1988 in Porlamar; gelegen op Isla Margarita in de deelstaat Nueva Esparta. U woonde met uw ouders in Ciudad Carton in de stad Porlamar. Van 2006 tot 2011 heeft u geneeskunde gestudeerd aan de universiteit in Juan Griego op Isla Margarita. Tussen 2011 en 2014 werkte u als arts in het ziekenhuis van Porlamar. Vanaf 2016 was u werkzaam voor Salme, een organisatie die zich bezighoudt met (arbeids)geneeskunde, en u uitzond naar de supermarktketen Sigo. In het voorjaar van 2018 gaf u er uw ontslag. Midden 2017 bent u ingetrokken in het huis van uw partner, E.(...) A.(...) M.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), en zijn moeder, in urbanización Vista Bella in Porlamar. Op (...) 2017 zijn jullie officieel gehuwd. Samen hebben jullie een zoon en dochter die in België werd geboren. U heeft nog een zoon uit een vorige relatie.

Op 25 juni 2015 werd uw broer G.(...) J.(...) A.(...) G.(...) vermoord. Hij was werkzaam als politieagent bij het gemeentekorps en werd gedood door twee leden van het colectivo de Tupamaros, een gewapende burgerbeweging gelinkt aan het Chávez-regime, uit wraak omdat hij hen eerder had gearresteerd voor wapenbezit.

Zes jaar geleden werd u op aanraden van uw partner lid van de oppositiepartij Voluntad Popular. Uw echtgenoot was leider binnen jullie gemeenschap. Hij was het aanspreekpunt voor de buurt, riep de mensen op om deel te nemen aan marsen en organiseerde vergaderingen. Samen met hem en nog drie andere personen, informeerde u de inwoners van uw buurt over hun rechten, over de verkiezingen enz. U nam zelf ook deel aan verschillende antiregeringsprotesten.

Toen uw echtgenoot op 28 juni 2017 's avonds thuiskwam en de poort opende, kwamen er vier mannen op hem af, leden van de Tupamaros. Ze grepen hem vast en sloegen met een pistool op zijn hoofd. Twee van hen kwamen naar u en uw schoonmoeder. Ze grepen ook jullie vast en sloegen jullie. Ze zeiden aan uw man dat hij moest stoppen met het organiseren van marsen en beledigden hem. Uw man zei dat hij dat deed voor zijn land en gezin. Ze sloegen hem op zijn gezicht en zeiden dat als hij zo zou blijven voortdoen, de volgende confrontatie erger zou zijn. Nadat de mannen waren weggegaan, gingen jullie naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis voor verzorging. Uit angst dat er weer iets zou kunnen gebeuren, gingen jullie naar het huis van uw ouders. De dag nadien dienden jullie klacht in bij de politie. Uw echtgenoot heeft begin augustus 2017 Venezuela verlaten en is naar Peru vertrokken. U en uw zoon bleven bij uw ouders wonen daar de aanval enkel was gericht tegen uw man. In november 2017 is hij van Peru naar Colombia gereisd. In februari 2018 keerde hij terug naar Venezuela daar jullie de situatie veilig genoeg achtten. Zo een vier maanden na zijn terugkeer, installeerden jullie zich opnieuw in jullie woning in Vista Bella.

Op 23 januari 2019 waren u, uw echtgenoot en uw zoon, J.(...) G.(...), met de moto onderweg naar een protestmars. Net buiten de urbanización kwamen er twee moto's aangereiden waarop drie personen zaten. Ze droegen maskers en waren in het zwart gekleed. Ze scholden uw echtgenoot uit voor yankee

en opposant, zeiden opnieuw dat hij geen marsen meer mag organiseren en vroegen of hij zich nog herinnerde wat er vorige keer was gebeurd. Plots stampte één van de mannen met zijn voet op het stuur van jullie moto. Uw echtgenoot verloor de controle en jullie vielen. De mannen riepen nog beledigingen en dreigementen en reden weg. Jullie werden geholpen door omstaanders. De Guardia Nacional Bolivariana (GNB) kwam ter plaatse. Uw man vertelde hen dat colectivos het ongeval hadden veroorzaakt. De GNB zei niet meer dan, "aah, colectivos", en gingen weer weg.

Jullie gingen voor verzorging naar het ziekenhuis en deden daarna aangifte van het incident bij de politie. Hierna gingen jullie naar het huis van uw ouders. Daar namen jullie de beslissing om Venezuela definitief te verlaten. Op 26 januari 2019 gingen u en de kinderen naar het huis van een tante in Cariaco, gelegen in de deelstaat Sucre. Uw echtgenoot bleef langer in Porlamar om alles in orde te maken voor een definitief vertrek. Op 22 februari 2019 kwam hij ook naar Cariaco. Op 28 februari 2019 vertrokken jullie naar de grens met Colombia.

Op 1 maart 2019 bereikten, u, uw echtgenoot en jullie kinderen Colombia. Op 4 maart 2019 vlogen jullie vanuit Bogota naar België via een tussenstop in Madrid. Op 18 maart 2019 dienden jullie hier samen met uw neef, R.(...) D.(...) J.(...) A.(...) Q.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), die problemen had in Venezuela vanwege zijn werk als politieagent, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar uw land vreest u dat u en uw gezin iets zal overkomen omwille van jullie steun aan de oppositie. Uw broer, E.(...) J.(...) A.(...) G.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), en nicht, R.(...) E.(...) A.(...) Q.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), werden hier erkend als vluchteling.

Ter ondersteuning van jullie verzoek legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenoot en twee zonen; de identiteitskaart van uw man; zijn rijbewijs; zijn ingenieurskaart; de geboorteaktes van jullie drie kinderen; de online registratie van u en uw echtgenoot bij Voluntad Popular; foto's van twee attesten van Voluntad Popular, ondertekend door Y.(...) F.(...), waarin wordt bevestigd dat u en uw echtgenoot actieve leden zijn van de partij (d.d. 20/01/2019); vijf medische attesten (d.d. 28/06/2017; 23/06/2019); de twee klachten die jullie hebben neergelegd bij de politie (d.d. 29/06/2017 en 23/01/2019); acht foto's van een betoging in Pampatar waaraan u en uw echtgenoot hebben deelgenomen; twee foto's van de verwondingen van uw zoon J.(...) G.(...) die hij zou hebben opgelopen tijdens het incident van 23 januari 2019; twee foto's van de verwonde knie van uw man; en vier printscreens van een dreigbericht afkomstig van een Instagramprofiel met de naam 'a.(...)', PSUV is de regeringspartij in Venezuela, dat werd verstuurd naar uw Instagramaccount (d.d. 14/01/2020). Daarnaast toonde u tijdens het tweede onderhoud een commentaar van a.(...) op een Instagramfoto van jullie tijdens een protestmars (d.d. 13/01/2020) en likes van publicaties op uw account door 'd.(...)', het Instagramaccount van Y.(...) F.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw echtgenoot, E.(...) A.(...) M.(...) (CGVS (...); O.V. (...)), baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Zijn verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:

"(...)"

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van hun middel voeren verzoekers verder ook nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In een eerste onderdeel van het middel betwisten verzoekers de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en voeren zij aan dat hun vluchtrelaas, meer bepaald hun politieke activisme en hieraan gekoppelde problemen, wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen. Verzoekers bekritisieren de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beargumenteren op basis van citaten uit verschillende rapporten en krantenartikelen dat de situatie in Venezuela wel degelijk aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 5 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport “OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, het rapport “OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, het “*Algemeen Ambtsbericht. Venezuela 2020*” van juni 2020 en het rapport EASO “*Venezuela. Country Focus*” van augustus 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.2.3. Op 13 januari 2021 laten verzoekers nog een aanvullende nota aan de Raad worden met volgende nieuwe stavingstukken: foto’s met politica Y. F. (stuk 1), een artikel over Y. F. in Euronews (stuk 2) en een psychologische evaluatie van verzoekster (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekers artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten, dient erop gewezen dat dit artikel handelt over de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming. *In casu* betreffen de door verzoekers ingediende verzoeken om internationale bescherming eerste verzoeken, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Verzoekers voeren aan dat zij door leden van een *colectivo* werden aangevallen en verzoeker bedreigd werd met de dood omwille van hun activiteiten voor de oppositiepartij *Voluntad Popular*. Zo zouden er zich incidenten hebben voorgedaan op 28 juni 2017, waarna verzoeker het land heeft verlaten om terug te keren op 20 februari 2018 naar Venezuela, en op 23 januari 2019 zouden zij opnieuw zijn aangevallen en bedreigd door *colectivos*.

In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan hun politiek profiel vermits (1) verzoekster ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijzelf, alsook verzoeker, lid zouden zijn geworden van de *Voluntad Popular* en haar verklaringen bovendien tegenstrijdig zijn met verzoekers verklaringen in dit verband, (2) het niet aannemelijk is dat verzoekers slechts foto's van één enkele protestmars weten neer te leggen zo zij daadwerkelijk een twintig of dertigtal marsen hebben bijgewoond en verzoeker deze betoging bovendien niet in de tijd weet te situeren en erg vage verklaringen aflegt over het waarom zij toen op straat gingen, (3) verzoeker geen namen kent van andere lokale coördinatoren van de '*redes populares*' van *Voluntad Popular* en hij bovendien geen enkel overtuigend begin van bewijs voorlegt van zijn voorgehouden jarenlang contact met Y. F., (4) de twee attesten van *Voluntad Popular* vermelden dat verzoekers actief waren in de jongerenstructuur van de organisatie en dit terwijl verzoeker zelf nooit aanhaalde dat hij zich specifiek inzette voor de jeugd en (5) verzoeker nooit gehoord heeft van het gemeenteraadslid van de gemeente Maneiro in Nueva Esparta en gemeentelijk coördinator van *Voluntad Popular* en over de regionale verantwoordelijke van de partij niets kan vertellen; (ii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de *colectivos* omwille van verzoekers beweerde rol als lokale coördinator van *Voluntad Poplar* aangezien (1) het niet geloofwaardig is dat, zo de *colectivos* verzoeker daadwerkelijk in het vizier hebben gehad, verzoekster die ook actief was bij de oppositie de dans zou zijn ontsprongen, (2) de vaststelling dat verzoeker in februari 2018 is teruggekeerd naar Nueva Esparta en er weer politieke activiteiten aanvatte verder de door hem aangehaalde vrees ondermijnt, (3) verzoeker geen problemen heeft gekend in de periode tussen zijn terugkeer naar Venezuela in februari 2018 en het beweerde tweede incident in januari 2019 en (4) de attesten van *Voluntad Popular* zijn opgesteld op 20 januari 2019, zijnde drie dagen voor de beweerde aanval door de *colectivos* omwille van hun politiek activisme, zij hoe dan ook een gesolliciteerd karakter vertonen en ook de vaststelling dat verzoeksters paspoort en dit van haar oudste zoon werden uitgereikt op 21 januari 2019, de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen; (iv) wat betreft de in België ontvangen doodsbedreigingen via het Instagramaccount van verzoekster moet worden opgemerkt dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zij hier al dan niet op gerepliceerd heeft, verzoekers de volledige communicatie van de afzenders van deze bedreigingen van 14 januari 2020 niet blijken gelezen te hebben, verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij eerder ook reeds bedreigingen zouden hebben ontvangen en het Instagramaccount pas na aankomst in België blijkt aangemaakt te zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen in België vanuit overheidshoek; (v) uit verzoeksters verklaringen dat haar broer gedood werd op 25 juni 2015 door twee leden van de Tupamaros uit wraak omdat hij hen eerder had gearresteerd voor wapenbezit geen vrees voor vervolging in hun hoofde kan worden afgeleid; (vi) de opmerking van verzoekers' advocaat op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud van

verzoekster dat zij heel moe waren geen verschonende uitleg vormt voor de vastgestelde incoherenties omdat blijkt dat hun persoonlijke onderhouds zonder problemen zijn verlopen en zij steeds om verduidelijking konden vragen als iets niet helder was en wat betreft hun opmerkingen over de tolk tijdens het eerste persoonlijk onderhoud moet worden opgemerkt dat zij zich beperken tot het omschrijven van een gevoel dat geen weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud; (vii) de overige documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters neef werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus en wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeksters broer en nicht moet worden opgemerkt dat ieder verzoek individueel wordt beoordeeld.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijven.

3.3.3.3.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoekers er niet in slagen hun voorgehouden politieke profiel aannemelijk te maken.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen vooreerst te lezen als volgt:

“Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij het politiek profiel van u en uw echtgenote. U stelde dat u zes jaar lid was van de oppositiepartij Voluntad Popular (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11), zoals aangegeven in de neergelegde attesten van de partij (zie stuk 7). Gevraagd wanneer u lid bent geworden van de partij, kwam u tijdens het eerste onderhoud niet verder dan te stellen dat u toen aan de universiteit studeerde (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11). Tijdens het tweede onderhoud gaf u aan dat u en uw echtgenote zich samen als lid bij de partij hebben geregistreerd in 2013 in Santa Ana, gelegen in de gemeente Gómez in Nueva Esparta (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4-5). Aan uw echtgenote gevraagd in welk jaar ze lid werd van de partij, antwoordde ze dat jullie al zes jaar lid zijn van Voluntad Popular (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5). Opnieuw gevraagd in welk jaar ze lid werd, repliceerde ze dat ze rond 2014 lid werd, om hierna te stellen dat het rond 2015 was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5). Aan uw echtgenote gevraagd wanneer u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde ze dat u net als haar lid bent sinds 2016 maar dat u al zeven of acht maanden voor haar lid werd (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5-6). Erop gewezen dat ze sprak over 2014, 2015 en 2016 en om verduidelijking gevraagd, besloot ze dat ze lid werd van de partij in 2016 (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5-6). Ze gaf aan dat jullie zich toen lieten registreren in Santa Ana (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6). Dat uw echtgenote zonder twijfel stelde dat ze zes jaar lid is van de partij, zoals aangegeven in de attesten, maar dan volledig in de mist ging toen haar werd gevraagd naar een jaartal, wijst op het ingestudeerde karakter van jullie relaas.

Haar voorts geconfronteerd met uw verklaring dat jullie zich in 2013 samen waren gaan registreren bij de partij, herhaalde ze dat jullie al zes jaar zijn ingeschreven bij Voluntad Popular en gaf dan aan dat u al lid was in 2013 toen u nog studeerde, maar dat u toen nog geen schriftelijk bewijs daarvan had, dat zij zich in 2016 is gaan laten registreren en dat u daar toen ook een schriftelijk bewijs kreeg van uw lidmaatschap (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.5-6). Op vraag van jullie advocaat werd op het einde van het tweede onderhoud nogmaals aan uw echtgenote gevraagd wanneer jullie lid werden van Voluntad Popular. Ditmaal verklaarde ze dat u zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2015, en dat zij ook zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2014 (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.11). Vervolgens veranderde ze haar verklaringen weer en stelde dat u al eerder actief was bij de ‘redes populares’ van Voluntad Popular

toen u aan de universiteit studeerde maar dat zowel u als zij pas in 2014 officieel lid werden (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11). Uw echtgenote gaf aan dat u toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11). Gevraagd waarom ze eerder dan heel de tijd over 2016 sprak, gaf ze als uitleg dat ze in de war was en verkeerd telde (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor haar opeenvolgende ernstige tegenstrijdige verklaringen.

U erop gewezen dat uw vrouw eerst had verklaard dat jullie lid waren geworden in 2016 en vervolgens sprak over 2014, waar u aangaf dat jullie zich in 2013 lieten registreren, repliceerde u niet te weten waarom ze dat zei en verwees u naar de attesten van Voluntad Popular waarin staat te lezen dat jullie er al zes jaar in zitten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). Ter verduidelijking gevraagd of u erbij blijft dat jullie zich in 2013 lieten registreren, beaamde u dat (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). U er tevens op gewezen dat uw vrouw – in tegenstelling tot uw verklaringen – had gesteld dat u niet meer aan het studeren was toen u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde u dat zij degene moet geweest zijn die toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16-17).

Dat uw echtgenote dermate incoherente verklaringen aflegde betreffende jullie lidmaatschap van Voluntad Popular, die dan ook nog eens volledig in strijd zijn met uw verklaringen daarover, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van jullie registratie bij de partij.”

Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen duidelijk verkeerd heeft begrepen. Zij wijzen erop dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud volledig in de war is gebracht door de vraagstelling en onderstrepen dat zij bewijzen hebben voorgelegd van hun lidmaatschap. Verzoekers wijzen er voorts op dat er een verschil is tussen het officieel lid zijn van een partij en zich als een lid van een partij beschouwen en deelnemen aan manifestaties. Zij vervolgen in dit verband nog dat zij niet samen lid van de partij zijn geworden, maar wel samen hun officieel attest verkregen. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakte met betrekking tot de vraagstelling. Verzoeksters advocaat vroeg op het einde van het persoonlijk onderhoud wel of het voor de *protection officer* voldoende duidelijk was wanneer verzoekers officieel lid werden van de Voluntad Popular (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 22 januari 2020 (hierna: CGVS V II), p. 11), waarop deze de vraag opnieuw stelde aan verzoekster en waarop zij haar verklaringen opnieuw bijstelde. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende duidelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoeksters relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen. Verder dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat zij allebei in 2014 op hetzelfde ogenblik officieel lid zijn geworden van de Voluntad Popular (*ibid.*). Door in het verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voor te schuiven, meer bepaald dat zij pas “officieel” lid waren toen zij het attest verkregen in 2019, ondermijnen verzoekers verder de geloofwaardigheid van hun voorgehouden politieke profiel. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in wezen beperken tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het verwijzen naar niet bewijskrachtig bevonden documenten en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich blind staart op de datum waarop zij lid werden van Voluntad Popular en focust op zulke onbenulligheden en dat zij geen computer zijn die zich dergelijke exacte data voor de geest kunnen halen, dient erop gewezen dat verzoekster er geenszins in slaagt om op consistente wijze de tijdsperiode (en dus niet de exacte datum) te schetsen waarop zij en haar echtgenoot toegetreden zouden zijn tot de Voluntad Popular (administratief dossier, CGVS V II, p. 6 en 11). Verder dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details of “onbenulligheden”, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekers mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocédure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissingen pertinent vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers, zo zij daadwerkelijk aan een twintig- of dertigtal marsen hebben deelgenomen, slechts foto's van één protestmars in Pampatar kunnen neerleggen waaraan zij hebben deelgenomen (administratief dossier, map ‘Documenten’). In zoverre verzoekers te dezen betogen dat zij niet naar manifestaties gingen met het oog op het nemen van foto's als bewijs voor een latere asielprocédure en zij niet meer over de GSM's beschikken waarop andere foto's stonden, dient erop gewezen dat van een

verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om documenten te verzamelen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Gelet op het feit dat verzoekers er schijnbaar wel in geslaagd zijn om foto's te bekomen van één manifestatie door behulp van iemand anders (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 22 januari 2020 (hierna: CGVS M II), p. 8), kan het feit dat zij niet langer over de GSM's met hun eigen foto's beschikken niet volstaan als verschoning voor het gebrek aan stavingstukken in dit verband. Bijgevolg doet de vaststelling dat verzoekers niet over meer fotomateriaal beschikken aangaande hun politieke activisme wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde politieke profiel.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts op goede gronden: *“Verder roept het vragen op dat u geen namen kent van andere lokale coördinatoren van de ‘redes populares’ van Voluntad Popular in andere buurten in Porlamar (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U herhaalde steeds dat u enkel samenwerkte met volksvertegenwoordigster Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U stelde dat u de andere lokale leiders wel tegenkwam en begroette maar dat jullie zich niet aan elkaar voorstelden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7), wat bedenkelijk is gezien al de jaren dat u actief zou zijn geweest binnen de partij. Volgens uw verklaringen ontving u de informatie die u doorgaf in uw gemeenschap via WhatsApp, e-mail of sms van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.24). U heeft evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd betreffende dat jarenlange contact met Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7). U sprak enkel over Instagramposts van uw echtgenote die werden geliket door het account van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7 en p.15). Uw echtgenote toonde deze likes op haar account (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4). Het betreft publicaties over Y.(...) F.(...) zelf (zie stuk 14). Deze likes zijn evenwel geenszins een bewijs van jullie beweerde nauwe samenwerking. U stelde voorts dat u uw telefoon waarop de WhatsAppberichten en sms'en van Y.(...) F.(...) stonden, niet meer heeft en dat u al uw e-mailbestanden heeft verwijderd om problemen te vermijden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7-8). Het is evenwel weinig aannemelijk dat er helemaal geen spoor meer zou zijn van de beweerde communicatie tussen u en Y.(...) F.(...)”*

Waar verzoekers benadrukken dat verzoeker jarenlang in contact stond met Y. F. en niet met de lokale leiders en zij wel degelijk verschillende ‘posts’ hebben getoond die ‘geliked’ werden door Y. F. beperken zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en lacuneus bevonden verklaringen en het verwijzen naar likes op publicaties van Y. F. zelf, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers in hun verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de twee attesten van Voluntad Popular vermelden dat verzoekers actief waren in de jongerenstructuur van de organisatie en dit terwijl verzoeker zelf nooit aanhaalde dat hij zich specifiek inzette voor de jeugd en (ii) verzoeker nooit gehoord heeft van het gemeenteraadslid van de gemeente Maneiro in Nueva Esparta en gemeentelijk coördinator van Voluntad Popular en over de regionale verantwoordelijke van de partij niets kan vertellen, hetgeen niet aannemelijk is zo hij lokale coördinator van Voluntad Popular in Nueva Esparta is geweest. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers voorgehouden politieke activisme voor de Voluntad Popular ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.3.3.2. Uit het voorgaande blijkt dat, zo geloof zou worden gehecht aan het politiek activisme van verzoekers, dit hoe dan ook zeer beperkt bleef.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld

gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 38-39 'risico voor *low-level* demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekers mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Waar verzoekers verwijzen naar het UNHCR-rapport en stellen dat uit dit rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen en organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor het Venezolaanse regime om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, dient erop gewezen dat de UNHCR "Guidance Notes" hierover geen informatie bevatten en dat de door verzoekers in hun verzoekschriften aangehaalde landeninformatie deze stelling in elk geval niet bevestigt en verder niet toelaat te besluiten dat verzoekers louter omwille van hun eventuele beperkte activisme vervolging door de Venezolaanse autoriteiten zouden riskeren, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Verzoekers slagen er *in casu* niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zullen worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Met betrekking tot hun verklaringen aangaande het eerste incident met de *colectivos* op 28 juni 2017 wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld als volgt:

"Zo roept het vooreerst vragen op dat hoewel jullie aangaven dat zowel u als uw echtgenote politiek actief waren in Venezuela, de *colectivos* tijdens de aanval van 28 juni 2017 enkel u verweten een opposant te zijn. Aan uw echtgenote werd niets gezegd over haar beweerde politieke activiteiten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9 en CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.8). Uw echtgenote stelde dat dat ook de reden was waarom u toen alleen naar Peru was gereisd, terwijl zij en haar zoon achterbleven in Venezuela (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.8). Gevraagd hoe ze wisten dat u de oppositie steunt, stelde u dat iedereen in de wijk u kent en dat je binnen de wijk zowel voor- als tegenstanders hebt van de regering (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9). Het mag dan ook sterk verbazen dat moest u effectief in het vizier zijn gekomen van de regeringsaanhangers, uw echtgenote de dans zou ontspringen. Jullie verklaarden immers dat ze samen met u en drie andere leden van *Voluntad Popular* de activiteiten van de partij in *Vista Bella* begeleidde (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8-9 en CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.6-7)."

Verzoekers benadrukken dat enkel verzoeker initieel geïdiseerd werd. Zij stellen dat de reden hiervoor te vinden was in het feit dat de regeringsaanhangers op dat ogenblik hun pijlen hadden gericht op “*hoge pieten*” en verzoekster op dat ogenblik niet als belangrijke opposant werd gezien. Zij vervolgen dat verzoekster op dat ogenblik bovendien zwanger was en zij haar daarom vermoedelijk met rust lieten. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers met het louter volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen geen enkel valabel argument bijbrengen voor de vaststelling dat verzoekster nochtans volgens hun verklaringen samen met verzoeker en nog drie anderen de activiteiten van de Voluntad Popular in Vista Bella begeleidde (administratief dossier, CGVS M II, p. 8-9 en CGVS V II, p. 6-7). Dat verzoekster gespaard zou zijn omdat zij zwanger was, valt bovendien moeilijk te rijmen met de vaststelling dat verzoekers verklaren dat zij nochtans wel degelijk geslagen zou zijn geweest bij deze aanval (administratief dossier, CGVS M, II, p. 10).

De vaststelling dat verzoeker, na zijn vertrek uit Venezuela een paar dagen na de beweerde eerste aanval op 28 juni 2017, opnieuw terugkeerde naar Nueva Esparta, Venezuela in februari 2018 en er weer politieke activiteiten zou hebben aangevat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 23 augustus 2019 (hierna: CGVS M I), p. 20-21, CGVS M II, p. 11), ondermijnt verder de door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de door hen verklaarde steun aan de oppositie.

Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

“Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tussen uw terugkeer naar Venezuela in februari 2018 en het tweede incident in januari 2019, helemaal geen problemen heeft gekend. Gevraagd hoe het kwam dat u bijna een jaar na uw terugkeer terug in het vizier was gekomen van de colectivos, kwam u niet verder dan te stellen dat het was omdat u met politiek bezig was in uw zone (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13). U erop gewezen dat u al langer terug politiek actief was, reprecieerde u dat u altijd goed in het oog hield of u werd achtervolgd en voegde daaraan toe dat de ouders u die dag buiten uw buurt aan het opwachten waren (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor het bedenkelijke verloop van de door u beweerde vervolgingsdaden. Dat u maandenlang geen problemen kende, om dan plots weer geïdiseerd te worden door colectivos die u herinnerden aan de aanval van anderhalf jaar eerder, roept ernstige vragen op.”

In zoverre verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal van hen verwacht een antwoord te geven voor de gedraging van derden (*colectivos*) en zij enkel vermoedens kunnen uiten, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoekers' verklaringen ongeloofwaardig en onaannemelijk worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan derden zouden moeten voldoen teneinde het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in de verzoekschriften het motief ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat de attesten van Voluntad Popular zijn opgesteld op 20 januari 2019, zijnde drie dagen voor de beweerde aanval door de *colectivos* omwille van hun politiek activisme, zij hoe dan ook een gesolliciteerd karakter vertonen en ook de vaststelling dat verzoeksters paspoort en dit van haar oudste zoon werden uitgereikt op 21 januari 2019, de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, dat bijdragen aan het besluit dat het door hen uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België vervolgd zijn geweest door de *colectivos* die banden hebben met de Venezolaanse overheid. Daar zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stonden van de *colectivos* en de Venezolaanse overheid kan er redelijkerwijze worden van uitgegaan dat hun eventuele beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

In casu, de individuele omstandigheden van verzoekers samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren. Evenmin haalden verzoekers geloofwaardige problemen aan die zij in België zouden hebben gekend, meer bepaald doodsbedreigingen via het Instagramaccount van verzoekster. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen immers op goede gronden overwogen dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zij al dan niet op gerepliceerd heeft op de doodsbedreigingen, verzoekers de volledige communicatie inzake de bedreigingen van 14 januari 2020 niet blijken gelezen te hebben, verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij eerder ook reeds bedreigingen zouden hebben ontvangen en het Instagramaccount pas na aankomst in België blijkt aangemaakt te zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen in België vanuit overheidshoek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van hun eventuele beperkte steun aan de oppositie in hun land van herkomst.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van hun voorgehouden profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben.

3.3.3.3.3. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat haar broer, die werkzaam was als politieagent bij het gemeentekorps, gedood werd op 25 juni 2015 door twee leden van de Tupamaros uit wraak omdat hij hen eerder had gearresteerd voor wapenbezit. Hieruit kan geen vrees voor vervolging in hun hoofde worden afgeleid.

3.3.3.4. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Verzoekers brengen middels een aanvullende nota foto's bij van hun ontmoeting met Y. F. en een artikel over Y. F. waaruit blijkt dat deze politica door het regime van Maduro beschouwd wordt als een van de initiatiefneemsters van een complot tegen Maduro (stukken 1-2 van rechtsplegingsdossier, stuk 11). De Raad stelt evenwel vast dat uit het enkele feit dat verzoekers met Y. F. in België zouden hebben geposeerd op de foto onvoldoende is om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen aannemen. Er kan te dezen worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze foto's, laat staan dat er bepaalde aanwijzingen zouden zijn dat het op de foto staan met Y. F. zou kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Venezolaanse overheden.

Met betrekking tot het psychologisch attest aangaande verzoekster van 5 januari 2021 (stuk 3, rechtsplegingsdossier, stuk 11), waarin melding wordt gemaakt van een psychische problematiek, moet worden opgemerkt dat uit het attest niet kan blijken dat verzoeksters problematiek voortvloeit uit de door hen voorgehouden problemen omwille van hun voorgehouden politiek profiel. Immers, in het attest wordt enkel gesproken van het feit dat verzoekster haar broer heeft zien sterven en dat zij ten gevolge van problemen het land heeft verlaten, zonder dat deze echter gespecificeerd worden. Hoe dan ook dient te dezen te worden benadrukt dat een psycholoog slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Daarnaast merkt de Raad op dat uit dit attest niet blijkt dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar vluchtmotieven of haar zou verhinderen om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest vermag dan ook niet een ander licht te werpen op de beoordeling van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming. Wat betreft de psychologische problemen van verzoekster moet nog worden opgemerkt dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden

beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico lopen in Venezuela.

3.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van hun politieke activiteiten.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

3.3.4.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020”* blijkt dat door de

aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig uit één van deze deelstaten. Uit de administratieve dossiers blijkt immers dat verzoekers afkomstig zijn uit Isla Margarita in de deelstaat Nueva Esparta.

Met het betoog dat het geweld in Venezuela niet genegeerd kan worden, de argumentatie dat de situatie er compleet uit de hand is gelopen, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan de administratieve dossiers en het citeren uit rapporten en krantenartikelen, tonen verzoekers niet aan dat er in de deelstaat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoekers wordt aangehaald ligt immers in lijn en is grotendeels minder actueel dan de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “*Guidance Note*” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekers verwijzen, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekers dit niet aan.

3.3.4.4. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met dossiernummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET